

ifjút — súgta a Provinciális, amikor utolsó beteglátogatásáról távozott —, úgy beszél a halálról, mint mi egy sétáról...“

Mily áradozva ír haláláról édesanyjának utolsó levelében. Szinte minden sora himnusz és könyörgés és hála és vigasztalás. (Ó, hány-szor olvashatta ezt a levelet könnyek közt az ősz grófnő!) S mily megkapóan meleg és emberi a levél befejezése: „Annál szívesebben írtam, mivel különben semmim sincs már, amivel csak egy kis jelét adhatnám az én szeretetemnek és gyermeki ragaszkodásomnak Ön iránt. Zárom levelem, mégegyszer alázattal kérve áldását.“ — Mennyivel többet mond ez a pár sor minden lelkesült dithyrambusnál!

*

S most, hogy oltára előtt térdelek, melyről árad a liliomok mérhetetlenül édes és mámorító illata: Megragad egy gondolat: Igaz az élet-szentség, különösen amilyen Szent Alajosé, nagyon nagy kegyelem, kiválasztottság, melyet sem kiérdemelni, sem kérni nem lehet, de...

ezért meg is kellett szenvednie neki, sok tűz-próbát kiállnia s legfőképp a kegyelemmel közre kellett működnie. Szent Alajos útját másképp is el lehet képzelni.

De az enyémet is. Istenem, ha én is jobban közreműködném a Te kegyelmeiddel, bizonyára bőkezűbb volnál velem szemben is. Ó, Szent Alajos! Adj érzéket, adj finom szenzóriumot a Szentlélek inspirációi, illetvei iránt. S adj erőt, hogy akaratát mindenben kövessem, szándékait, gondolatait híven teljesítsem.

Amen.

Kerényi Karcsi keresztretjvényét helyesen fejtették meg: Helvei Ferkó, Konyorcsik Miklós, Mervay Marika, Nemes Gabi, Rósa Marika, Ziegler Géza. A jutalom (cukor) — sorsolás útján — Mervay Marikára esett.

Marci a holdban

Marci betöltötte tizenötödik életévét. Nagy nap ez. Jó szülei váltig törték fejüket, hogyan ünnepeljék meg a nevezetes születésnapot, mert Marci egyetlen elkényeztetett gyermekük volt, akinek vajmi ritkán tagadták meg kívánságait, noha — mi türes, tagadás — Marci gyerek nemigen dicsekedhetett a szerénység erényével.

A szerető szülők tehát Marci születésnapjára alaposan belenyúltak a pénzes tarisznyába. Szebbnél-szebb könyvek, egy teljes sí-főlszerelés, sőt egy vadonatúj bicikli volt már elrejtve Marci

szeme elől; temérdek édességet, új ruhát és még tudja az Ég, mit készített elő a szülői gondosság, nem is szólva az óriás csokoládé-tejszínhabos tortáról, melyen tizenöt gyertya jelezte az ünnepelt életkorát.

És mégis. Marci édesanyja úgy találta, hogy mindez nem elég. Szólt is férjének:

— Nézd, fiam — aggodalmaskodott —, mi itt összevásároltuk fél Budapestet és nem tudjuk mégsem, mi a fiúnknak vágya. Minden gyermeknek van titokban egy-egy kívánsága és ha ez nem teljesül, csalódást érez.

— Én úgy vélem — felelt az apa —, hogy éppen elég gavallérok voltunk. De ha akarod, kérdezd meg a drágát, mi a szíve vágya.

A jó anya nem is késett faggatni Marcit.

— Fiam — fogott hozzá —, holnap tizenöt esztendőds leszel. Volna-e valami különleges kívánságod erre a napra?

Marci szeme felcsillant:

— Hát, hát... — ötölt-hatolt —, ami azt illeti, volna. De el sem mondom, mert előre tudom, hogy nem teljesül.

Az anya tovább kérdezte. És Marci hosszas valatás után kibökte:

— Hát anyukám, én borzasztóan szeretnék egy repülőgépet, de nem holmi játék-repülőgépet, hanem egy rendes nagy gépet, olyan vadászgép-félét, amelyet a katonák használnak. Tudom, hogy drága dolog, de tessék elképzelni, mennyi pénzt takarítunk meg, ha egy ily gépünk van. Nem kell többé a villamosokon lógni és tolongani, ha pedig kedvünk szottyán kissé leruccanni a Balatonhoz, vagy fel a Felvidékre, hát egyszerűen beleülünk a gépbe és egy-kettőre ingyen ott vagyunk. Hát nincs igazam?

Anyus elképedt, majd elnevette magát.

— Nos fiam, ezt a csacsi kívánságot verd ki a fejedből, ezt csakugyan nem lehet teljesíteni.

— Tudtam jóelőre — durcáskodott Marci —, és én nem is örülök születésnapomnak!

És másnap, amikor reggel belépett az ebédlőbe, ahová a szülői szeretet a leggyönyörűbb ajándékokat halmozta össze, szinte ügyet sem vetett a szép holmikra, szórakozottan motyogott valami köszönetfélét és leült reggelizni. Édesanyja felszólította, gyujtsa meg az ünnepi tortán a tizenöt gyertyát, kedvetlenül vállat vont:

— Úgyan, mire való ez a gyerekség?

A szülők fájó szívvel keltek föl az asztaltól. Úgy örültek előre fiacskájuk örömének és meglepésének a sok drága holmi láttán és ime, csunya hálátlanságot kaptak érte. Így fulladt kudarcba az örömnapp.

Leszállt az est. A vacsora hasonló gyászos hangulatban folyt le, mint a reggeli és Marci alighogy legyűrte az utolsó falatot, felugrott, rövid jóéjtszakát kívánt és besietett a szobájába, ahol rávetette magát az ágyára és keservesen sírt.

Amikor elapadtak könnyei, felült és körülnézett a szobájában. A teli hold bekandikált a nyitott ablakon és úgyszólván nappali fényt sugárzott. Marci felállt. Úgy vélte, még korán van a lefekvéshez és ő inkább kicsit elsétálgat a kert holdsütötte útjain. A legrövidebb úton, az ablakon kiugorva, került az illatos kertbe és teli tüdővel szívta magába az üde esti levegőt.

— Hát érdemes volt tizenöt év előtt megszület-

nem? — tört ki belőle az elkeseredés —, mikor még egy rongyos repülőgépet is megtagadnak tőlem a szüleim!

De hirtelen megtorpantak léptei. A kert kavicssos útján egy gyönyörű, igazi repülőgépet világítottak meg a Hold sugarai. Marci megdörzsölte a szemét. Vajjon álmodik-e? De nem! A vadonatúj gyönyörű gép ott volt és mellette egy pilóta állt, mintha csak Marcira várt volna, mert rögtön megszólalt:

— Nézd, Marcikám — magyarázta —, jó szüleid engem fogadtak tanárnak, hogy megtanítalak a gép kezelésére.

Marci szívét a forró hála hullámai árasztották el.

— Az én drága jó szüleim — fohászkodott fel —, és én olyan csunyan és hálátlanul viselkedtem velük szemben!

— Munkára — sürgette a pilóta és már tuskolta is a boldog fiút pompás gépébe, sőt minden bevezetés nélkül máris magyarázgatni kezdte a gép falán elhelyezett kapcsolók és egyéb titokzatos szerszámok használati utasítását. Marci nem is találta olyan túlnehéznek az egész pilótatudományt. Hiszen csak egy kapcsolót kell megnyomni és máris vidáman lebegnek a holdsütötte felhők között. Szörnyen élvezte a repülést és alig akart leszállni a gépről, amikor a pilóta végre megelégedte az első leckét és azt mondta, hogy mára elég!

Kiszálltak és a pilóta, miután szívére kötötte a gyermeknek, hogy egyedül ne merészkedjék a gépre, hirtelen eltűnt. Marci észre sem vette, annyira lefoglalta érdeklődését pompás gépe. Körüljárta, megtapogatta és elfeledve a pilóta figyelmeztetését, már újra benne ült. Az előző leckében megtanulta az indítást és nem is késett tudományát kipróbálni.

— Istenem — gondolta —, milyen egyszerű dolog ez a repülés. Csak megnyomok egy gombot és hajrá, már messze lebegek fönt a levegőben!

Megnyomta azt a bizonyos gombot és a gép engedelmesen emelkedett fölfelé. Marci szörnyen boldog volt. Alatta lassanként eltörpültek a házak, templomok, míg ő, mint a levegő diadalmas hőse, mind magasabbra emelkedett.

De hirtelen elszorult a szíve. Eszébe ötlött, hogy a leszállás technikáját nem tanulta még meg az első leckén. A gép pedig egyenesen mind magasabbra emelkedett. A szerencsétlen ifjú pilótát ájulás környékezte. A ritka levegőben szédülés, hányinger fogta el, füléből orrából vér szivárgott és halántéka fájdalmasan zúgott és lüktetett. Rémülten kapkodott a gép falán lévő kapcsolókhoz és egyéb titokzatos tárgyakhoz, de hiába! A gép még gyorsabban emelkedett és Marci eszméletlenül terült el pilótakabinjában.

Hirtelen erőszakos zökkenőre ocsudott fel aléltóságából és örömmel állapította meg, hogy a gép megállt valami szilárd földön. Felugrott és kiszállt. Körülnézett. Nem akart hinni szemének. Marci a Holdban kötött ki.

Hát bizony a Hold nem is olyan barátságos tartózkodási hely, mint azt mi holdas nyári éjjelen képzeljük. Kietlen, csupa szikla vidék, a növényzet teljes híjával. Ámde Marci, kalandos

útja után, türethetőnek érezte, mert mégis szilárd talaj volt lába alatt. Körülnézett. Nos, sok látnivaló nem volt. Kö és szikla, szikla és kö.

— Talán beljebb találok valami harapnivalót, — biztatta magát és felfedező útra indult. A vidék mindenütt egyformán sziklás volt, növénynek, de egyáltalán élőlénynek se híre, se hamva. Marcit újabb kétségbeesés hulláma árasztotta el, amikor hirtelen szembekerült az első holdlakóval.

Na, mondhatom, fura figura volt. Ha szegény Marci nem lett volna annyira elszontyolodva, talán még el is neveti magát. A holdlakóknak csunya vörös feje volt, homloka közepén egy szem, orra hiányzott, csak nagy szája ért egyik fülétől a másikig. De keze sem volt, lába sem, nagy, idétlen fejét valami seprűnyélszerű bot tartotta és a fura alak ezen a boton ugrálva közeledett:

— Ki vagy te fertelmes alak? — kérdezte a holdlakó kíváncsian.

— Hát ami azt illeti, te sem vagy egy leányálmom! — sértődött meg Marci.

— Mindannyian ilyen csunyak vagytok a földön? — érdeklődött a szörnyalak.

— Körülbelül — hagyta rá Marci —, de most nem erről van szó. Adj inkább valami ennivalót.

Erre kisült, hogy a Holdban nem esznek a lakók, hanem pusztán levegőből élnek, ami éppen nem volt biztató kilátás. Közben érkeztek a géphez, melyet a torzalak nagyon figyelmesen megvizsgált. A holdlakó nem is volt olyan ostoba, mint aminőnek látszott, mert amikor Marci kétségbeesetten kesergett, mi lesz veled, egész józan tanáccsal szolgált:

— Nézd, förtelmes idegen, ha te nálunk maradsz, okvetlenül éhenpusztulsz. Ha azonban belülsz ördögös masinádba, én odavonszolom azt a Hold szélére és belerúgok, akkor te lepottyansz egyenesen a Földre. Egy kicsit összeütöd ugyan magad, de talán egy darabban kerülsz vissza oda, ahonnan jöttél.

Marci belátta, hogy a holdlakónak igaza van. Mázsás sóhajok között beszállt a Hold szélére vonszolt gépbe és új barátja olyat rúgott rajta, hogy nyomban lezuhant.

Zuhant, zuhant irtózatossal gyorsan és Marci szédelegve azt se tudta, fiú-e vagy lány? Hirtelen egy nagy zökkenés! A gép megtorpant és a kaland hőse lepotyogott a földre. Alig merte kinyitni a szemét. Amikor végre rászánta magát, ámulva állapította meg, hogy saját szobájában van a földön.

— Ó, hát álmom volt az egész! — könnyebbült meg boldogan. Amint ágyára dülve kesergett vacsora után, elnyomta az álmom és oly élénken álmodott, hogy lefordult a földre.

Felugrott. Az ebédlő felől még világosság szivárgott. Szülei még nem feküdtek le. Marci bűnbánóan kullogott hozzájuk. Álma megtanította, milyen oktan dolog lehetlent kívánni. És szégyenkezve érezte, mily hálátlan volt születésnapján jó szülei iránt. De a megbánás, ha őszinte, sohasem késő. Marci szülei örömet megbocsátottak a bűnbánó fiúnak. És így a születésnap mégis szépen végződött. Égett a tizenöt gyertya a pompás tortán, a szeretet meleg fénye mellett és Marcinál jobb és hálásabb gyermeket ezentúl keresni kellett.

Viola Néni.

1. **Keresztrejtvény.** (Beküldte Grétsy Lacika, Pestszenterzsébet, gimn. III. a) oszt.)

1	2	3	4	5	6	7	↓
8				9			
10						11	
			12		13		
14		15			16	17	
	18			19			
20	21			22			
23			24			25	
↑							←

Vízszintes sorok: 1. Ismert közmondás (a nyíl irányában). — 8. Monda. — 9. Bibliai név ($n = t$). — 10. Tetőfedő. — 11. Tagadószó. — 14. Növekedik. — 15. Adok, latinul. — 16. Visszafele: elégtelen, rövidítve. — 18. Minden lakásban van. — 20. Visszafele: tó, idegen nyelven. — 22. Egyiptomi isten. — 23. Kemény papír ($k = h$). — 25. Színes film.

Függőleges sorok: 2. Enyém, latinul nőnemben. 3. Felvidéki város. — 4. Ital. — 5. Régi ürmérték. — 6. A mai nap. — 7. Jég, németül. — 12. Omladék. — 13. Szicíliai tűzhányó. — 15. Ilyen torkolat is van. — 17. Igekötő. — 18. Magyar vármegye. — 19. Női név. — 21. A kert ellensége. — 24. Háziállat lakhelye. — 25. O. E.

2. **Rejtvény.** (Beküldte: Bácskai Ilonka, Baja, polg. IV. oszt.)

1	2	3	4	5	6
2					
3					
4					
5					
6					

Vízszintes és függőleges: 1. Sok ilyen gép kell a háborúban. — 2. Ilyen rúd is van. — 3. Hernyótojás. — 4. Ült, régiesen. — 5. Elsüti fegyverét. — 6. Nem te.

3. **Számrejtvény.** (Beküldte: H. Nagy Stefánia, Kaposvár.)

10	10	10	10
5	5	5	5
3	3	3	3
2	2	2	2

A számokat úgy kell elhelyezni, hogy összegük vízszintesen és függőlegesen is minden sorban 20 legyen.

Szentségimádási nap július 2-a a budapesti Sziklatemplomban. Sokat kell imádkoznunk Hazánkért!

Rendi hírek. P. Tóth Szabolcs május 27-én Pécsen fogadalmat tett P. Besnyő Gyula h. tartományfőnök kezébe, aki a budapesti kolostorba helyezte.

Pálósszentkúti hírek. Május 14-én a kiskunfélegyházi ó-plébánia szokásos évi búcsúját Vedres Béla apátplébános vezette. Közel 800-an vettek részt az engesztelő zárandoklaton. Délelőtt körmenet, tábori szentmise, délután pedig az ifjúsági egyesületek vidám előadása tette kellemessé a búcsújárást. — Áldozócsütörtökön, május 18-án a szegedi Jézus Szíve Népleányok teljes számú zárandokcsoportja volt kegyhelyünkön, honnan áhítatban és kegyelemben gazdagabban távoztak. — Május 20-án Rétegy Gyula kanonok-plébános vezetett közel ezer főnyi engesztelő zárandokot Kiskunmajsárról. — Május 24-én dr. Halász Pál, a szegedi Fogadalmi Templom kanonok-plébánosa tartott nálunk kongregációs napot. — A pünkösdi búcsún hat-nyolcezer ember vett részt. A vigilia szónoka P. Csellár Jenő ujoncmester volt; az ünnepen Vedres Béla apátplébános úr mondott szentbeszédet, a búcsú második napján pedig P. Ács István. — Adományok Pálósszentkút építésére: Balla László Pálósszentkút (100 P), Poór Lajos Kiskunfélegyháza (50 P), Tóth Pál Fülöpjakabszállás (10 P), Nemcsok Alajosné Pálósszentkút (14 P), Fekete Gábor Kiskunfélegyháza (10 P). — Egyéb adományok: Pécsnek: Hammerli Károly és özv. B. N. Pécs (könyvek); Budapestnek: Hinczem Emilné Rákosszentmihály (terítő és 10 P) és Fejér Ferencné Debrecen (két karing). — Isten fizesse meg!

Felülfizetések: 3.20 P-t: Büchler Viktor Dombóvár.

3.20 P-t: Baráth András Tejfalu.

6.— P-t: Antal István Marosvásárhely.

8.20 P-t: Leja Rezsőné Kassa.

3.— P-t: Dr. Szombathy István Budapest.